

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Joanna Hetnatrowicz-Sikora**

Protokolant: Paulina Szostakiewicz

przy udziale Prokuratora PR w S. Marii Wójcik – Rumińskiej

po rozpoznaniu w dniach: 14 marca 2016 roku, 18 kwietnia 2016 roku, 09 czerwca 2016 roku, 26 lipca 2016 roku, 15 września 2016 roku, 23 września 2016 roku, 10 listopada 2016 roku i 12 grudnia 2016 roku sprawy:

T. N. (N.)

s. S. i W. z domu K.

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 października 2013 roku w S. działając wspólnie z M. N. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) (...) w W. Oddział Banku w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci udzielenia „Kredytu (...)” w wysokości 52.700 zł w ten sposób, iż przedłożył wobec pracownika banku, wprowadzając go tym samym w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty kredytu, nierzetelne dokumenty w postaci potwierdzającego nieprawdę wniosku o kredyt, wraz z zaświadczeniem o wysokości zarobków w ramach firmy Rafineria (...) Sp. z o.o. w K. z dnia 23.10.2013 r. wystawionym przez prezesa M. N., oraz podrobiony dokument z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych potwierdzający okres ubezpieczenia oraz wysokość podstawy wymiaru składek opatrzony datą 29.10.2013 r., lecz zamierzonego celu nie zrealizował z uwago na ujawnienie oszustwa i negatywną weryfikację wniosku, czym działał na szkodę (...) (...) w W. Oddział w S.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

1. stosując w niniejszej sprawie – na podstawie art. 4 § 1 k.k. – przepisy ustawy z dnia 06 czerwca 1997 roku Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, tj. przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy kodeks karny i niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2015 roku, poz. 396, uznaje oskarżonego **T. N.**, w ramach zarzucanego mu oskarżeniem czynu, za winnego tego, że w dniu 23 października 2013 roku w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) (...) w W. Oddział Banku w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zawarcia z nim „Kredytu (...)” w wysokości 52.700 zł w ten sposób, iż wprowadzając w błąd pracownika banku (...) co do swego zatrudnienia i osiąganych przez siebie dochodów oraz co do zamiaru spłaty kredytu, w celu uzyskania dla siebie kredytu posłużył się jako autentycznymi: a/ wystawionym przez określoną osobę i poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem o swym zatrudnieniu i zarobkach w firmie Rafineria (...) Sp. z o.o. w K. z dnia 23.10.2013 r. oraz b/ podrobionym przez nieustaloną osobę dokumentem z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych opatrzonym datą 29 października 2013 roku i potwierdzającym okres ubezpieczenia oraz wysokość podstawy wymiaru składek, które to dokumenty wraz z nierzetelnym oświadczeniem o zatrudnieniu i dochodach złożonym przez oskarżonego we wniosku o kredyt dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego i zostały przedłożone przez oskarżonego pracownikowi banku w celu uzyskania wymienionego powyżej wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie zrealizował z uwagi na negatywną

weryfikację wniosku, czym działał na szkodę (...) (...) w W. Oddział w S., który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. skazuje oskarżonego na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat;

3. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

4. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka wobec T. N. przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych bliżej pod poz. 1, 2 i 3 w wykazie dowodów rzeczowych nr I/829/13, k. 9 akt;

5. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa;

6. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego D. K. kwotę 1.033,20 zł (tysiąc trzydzieści trzy złote i dwadzieścia groszy), w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sygn. akt **XIV K 139/15**; 4 Ds. 1755/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Słupsku, stosując w niniejszej sprawie – na podstawie art. 4 § 1 k.k. – przepisy ustawy z dnia 06 czerwca 1997 roku Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, tj. przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy kodeks karny i niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2015 roku, poz. 396, uznał T. N.s. S. i W. z domu K., ur. (...) w C., w ramach zarzucanego mu oskarżeniem czynu, za winnego tego, że w dniu 23 października 2013 roku w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) (...) w W. Oddział Banku w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zawarcia z nim „Kredytu (...)” w wysokości 52.700 zł w ten sposób, iż wprowadzając w błąd pracownika banku (...) co do swego zatrudnienia i osiąganych przez siebie dochodów oraz co do zamiaru spłaty kredytu, w celu uzyskania dla siebie kredytu posłużył się jako autentycznymi: a/ wystawionym przez określoną osobę i poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem o swym zatrudnieniu i zarobkach w firmie Rafineria (...) Sp. z o.o. w K. z dnia 23.10.2013 r. oraz b/ podrobionym przez nieustaloną osobę dokumentem z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych opatrzonym datą 29 października 2013 roku i potwierdzającym okres ubezpieczenia oraz wysokość podstawy wymiaru składek, które to dokumenty wraz z nierzetelnym oświadczeniem o zatrudnieniu i dochodach złożonym przez oskarżonego we wniosku o kredyt dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego i zostały przedłożone przez oskarżonego pracownikowi banku w celu uzyskania wymienionego powyżej wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu nie zrealizował z uwagi na negatywną weryfikację wniosku, czym działał na szkodę (...) (...) w W. Oddział w S., który to czyn Sąd zakwalifikował jako występki z art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. N. pozostaje w związku małżeńskim z M. N., pełniącą w 2013 roku funkcję prezesa Rafineria (...) Sp. z o.o. w K.. Przedsiębiorstwo owo pozostawało w tym czasie w znacznym kryzysie finansowym, tracąc płynność finansową i nie posiadając zdolności do regulowania swoich zobowiązań wobec licznych wierzycieli.

W przedsiębiorstwie tym zatrudniony był P. N., który w latach 2010 – 2013 zgłoszony był do ubezpieczenia społecznego przez Rafinerię (...) Sp. z o.o. w K.. (k. 84 akt) W dniu 23 października 2013 roku pracownik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wystawił P. N. zaświadczenie o znaku (...) - (...), RWA (...) potwierdzające

zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego z tytułu zatrudnienia P. N. przez płatnika składek Rafinerię (...) Sp. z o.o. NIP (...) w okresie od 01 lutego 2010 do 23 października 2013 roku (k. 22 akt, 84 akt).

T. N. nie był w 2013 roku zatrudniony w Rafinerii (...) Sp. z o.o. w K.. Nie został tym samym zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia przez Rafinerię (...) Sp. z o.o. w K.. (k. 22 akt)

Z uwagi na problemy finansowe oraz brak źródeł utrzymania T. N. zdecydował się zaciągnąć kredyt finansowy na większą sumę. O swoim zamiarze T. N. powiadomił małżonkę M. N..

W dniu 23 października 2013 r. w S. M. N. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze, aby T. N. dokonał czynu zabronionego w postaci wyłudzenia mienia, ułatwiła mu to w ten sposób, że wystawiła zaświadczenie, w którym poświadczyla nieprawdę o zatrudnieniu i zarobkach T. N.. M. N. wystawiła zaświadczenie na druku banku (...) opatrzone nazwą „zaświadczenie o wysokości zarobków”. W rubryce „wypełnia kredytobiorca/pożyczkobiorca” wpisane zostały dane „T. N. pesel (...)”. Wynikało z niego, że T. N. jest zatrudniony na czas nieokreślony w Rafineria (...) Sp. z o.o. w K. od 1 lutego 2010 r. na stanowisku kierownika ds. transportu z wynagrodzeniem 4900 zł brutto. M. N. wypełniła zaświadczenie zapisami wyrazowo – liczbowymi oraz opatrzyła je własnoręcznym podpisem.

Zaświadczenie zostało własnoręcznie podpisane przez M. N., opatrzone pieczętą imienną prezesa M. N. oraz pieczęcią spółki Rafineria (...) Sp. z o.o. w K..

W dniu 23 października 2013 roku nieustalona osoba, wzorując się na zaświadczeniu wystawionym P. N. przez (...) Oddział w S., podrobiła dokument z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych opatrując go datą 29 października 2013 roku, w której treści zawarła potwierdzenie okresu ubezpieczenia oraz wysokości podstawy wymiaru składek T. N. zgłoszonego do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia przez Rafineria (...) Sp. z o.o. w K. i dokument ten przekazała następnie T. N..

W celu uzyskania dla siebie kredytu T. N., posługując się jako dokumentami autentycznymi zaświadczeniem o zarobkach i zaświadczeniem potwierdzającym okres ubezpieczenia oraz wysokość podstaw składek przedłożył wymienione dokumenty wraz z podpisanym przez siebie własnoręcznie wnioskiem kredytowym w (...) P. w W. Oddział w S. przy Alei (...) w S.. Zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie Rafineria (...) Sp. z o.o. w K. z dnia 23.10.2013 r., dokument z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych opatrzony datą 29 października 2013 roku i potwierdzający okres ubezpieczenia oraz wysokość podstawy wymiaru składek, jak również złożone w treści wniosku pisemne nierzetelne oświadczenie T. N. o jego zatrudnieniu i dochodach dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego i zostały przedłożone przez oskarżonego pracownikowi banku w celu uzyskania wymienionego powyżej wsparcia finansowego. Składając wniosek kredytowy wraz z załączonymi doń dokumentami T. N. okazał pracownikowi banku swój dowód osobisty o numerze serii (...) wydany przez Wójta Gminy K., który to dowód został skserowany, zaś kserokopię załączono do dokumentacji kredytowej.

Działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, T. N. usiłował w ten sposób doprowadzić (...) (...) w W. Oddział Banku w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zawarcia z nim „Kredytu (...)” w wysokości 52.700 zł, wprowadzając w błąd pracownika banku (...) co do swego zatrudnienia i osiąganych przez siebie dochodów oraz co do zamiaru spłaty kredytu.

Zamierzonego celu T. N. jednak nie zrealizował z uwagi na negatywną weryfikację wniosku i odmowę udzielenia mu kredytu.

T. N. jest karany sędownie, w tym za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, przeciwko wymiarowi sprawiedliwości (art. 244 k.k.), przeciwko mieniu i za przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu, jak również za przestępstwa skarbowe. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 13 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 860/13 T. N. skazany został za popełnienie czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 300 § 2 k.k. na karę ograniczenia wolności. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 07 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 379/13 T. N. skazany został za popełnienie czynów z art. 77 § 2 k.k.s. na karę grzywny. Wyrokiem Sądu Rejonowego

w Słupsku z dnia 15 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 421/12 T. N. skazany został za popełnienie czynu z art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 06 września 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 71/12 T. N. skazany został za popełnienie czynów z art. 56 § 2 k.k.s. na karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat. (k. 516-518)

U T. N. rozpoznano zespół zależności alkoholowej i organiczne zaburzenia osobowości. T. N. nie wymaga leczenia ambulatoryjnego, natomiast wymaga systematycznego leczenia w warunkach ambulatoryjnych (opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 26 czerwca 2014 roku k. 129-132 i opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 30 stycznia 2015 roku k. 259-262)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody zgromadzone w sprawie:

częściowo zeznania świadka P. M. (k. 483-484 i k. 14-15), częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. N. (k. 121-122, 419), dowodu z opinii biegłego grafologa (k. 44-68 i k. 93-106) oraz w oparciu o pozostałe dowody ujawnione na rozprawie (k. 2, 9, 22, 27-28, 31-32, 38-39, 44-68, 88, 92-106, 111, 114-116, 129-132, 133-137, 259-262, 308-310, 319-320, 359, 421-424, 516-518).

Oskarżony T. N., słuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 26 czerwca 2014 r. (k. 121-122) oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił, że któregoś dnia, gdy mógł się poruszać, po wyjściu ze szpitala, gdzie leczył się po oparzeniu, zwrócił się do pobliskiego banku, czy mógłby uzyskać kredyt na drobną kwotę, która zaspokoi go na zakup maści potrzebnych do leczenia oparzenia. Do banku zwrócił się z uwagi na kompletny brak finansowy i fakt, że nie miał żadnych środków na zakup maści. Oskarżony nie był jednak w stanie powiedzieć, kiedy to było ani jaki to był bank. Nigdy nie myślał o wyłudzeniu kredytu, a tylko chciał się dowiedzieć, czy stać go na jakąkolwiek kwotę. Traktował to tylko jako chęć uzyskania propozycji, czy może ubiegać się o kredyt. Zapoznając się wnioskiem z dnia 23 października 2013 roku o udzielenie kredytu T. N. oświadczył, że nie jest pewien czy to on złożył wniosek o kredyt i nie jest pewien czy to on złożył podpisy na wniosku. Ostatecznie zakwestionował on swe autorstwo, jeśli chodzi o podpisy widniejące na wniosku o udzielenie kredytu. T. N. zakwestionował także, aby złożył wraz z wnioskiem kredytowym jakiegokolwiek dokumenty, a zwłaszcza zaświadczenie z ZUS czy zaświadczenie o zarobkach i zatrudnieniu w firmie (...). Oświadczył, iż nie wie, kto mógł wystawić wymienione dokumenty. Przyznał natomiast, że w przeszłości zatrudniony był w firmie (...) i w firmie tej znajduje się jego teczka osobowa, jednak w październiku 2013 roku nie był tam zatrudniony. T. N. oświadczył też, że nie zna nikogo w ZUS, kto mógłby wystawić mu zaświadczenie o objęciu go ubezpieczeniem społecznym.

Na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2016 r. oskarżony podtrzymał swoje stanowisko, odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego w niewielkim zakresie zasługują na wiarę, jako że są one niespójne i nielogiczne, a przy tym stoją w opozycji do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który nie budzi wątpliwości Sądu. Relacja oskarżonego jest więc realizacją przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do umniejszenia bądź uniknięcia odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn.

Zauważyć trzeba, że oskarżony przyznał, iż w jednym z banków dowiadywał się o możliwość zaciągnięcia kredytu, jak również przyznał, iż w październiku 2013 roku nie był nigdzie zatrudniony i nie posiadał żadnych środków finansowych, które pozwoliłyby mu na zakup podstawowych leków i maści, a tym samym – nie miał zdolności do realizacji zobowiązań kredytowych. Okoliczności powyższe uznać zatem należało za bezsporne.

W pozostałym jednak zakresie oskarżony zanegował każdy z elementów, który składał się na realizację znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i w art. 297 § 1 k.k. W świetle jednak

wymowy całokształtu materiału dowodowego, w tym w świetle zeznań P. M. oraz w świetle wniosków opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego P. G., jak również w świetle informacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz lektury prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 19 maja 2015 roku w sprawie o sygn.. akt XIV K 384/14 przeciwko M. N., wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne i nie mogą stanowić podstawy do rekonstrukcji stanu faktycznego. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie prowadzi wszakże do konkluzji, iż to oskarżony złożył wniosek o udzielenie mu (...) w wysokości łącznej 52.700 zł, podpisując wniosek kredytowy własnoręcznie w trzech miejscach i składając wraz z wnioskiem nierzetelne, stwierdzające nieprawdę oświadczenie o swoim zatrudnieniu i dochodach, poparte poświadczającym nieprawdę dokumentem w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu wystawionym przez M. N. oraz podrobionym przez nieustaloną osobę dokumentem w postaci zaświadczenia o płatnościach składek na ubezpieczenie społeczne. Oskarżony miał zatem pełną świadomość jakie dokumenty i w jakim celu składa w banku, występując w roli kredytobiorcy. W świetle powyższego nie sposób wyobrazić sobie jakiegokolwiek innego celu złożenia wymienionych dokumentów, jak właśnie zamiar uzyskania kredytu, w sytuacji, w której T. N. nie posiadał żadnego zatrudnienia i żadnych dochodów własnych.

Już tylko na marginesie zauważyć trzeba, że niewiarygodne są także twierdzenia T. N., wskazujące na to, iż nie pamięta on w żadnym zakresie przebiegu zdarzeń związanych ze swą wizytą w banku. Takiemu oświadczeniu przeczą bowiem obie – zgodne we wnioskach – opinie biegłych psychiatrów, z których wynika, iż oskarżony miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Biegli zauważyli, że zgłaszane przez T. N. skargi na zaburzenia pamięci nie utrudniają mu prawidłowego postrzegania rzeczywistości ani wyciągania wniosków, jak również nie utrudniają logicznego myślenia.

Odnosząc się natomiast do pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że świadkowie M. N. i P. N. jako osoby najbliższe dla oskarżonego skorzystały z prawa do odmowy zeznań (k. 438-439 wraz z oświadczeniem ustnym na rozprawie w dniu 09 czerwca 2016 roku k. 442). W żadnym zakresie zeznania wymienionych świadków (jak również wyjaśnienia składane przez M. N. w roli oskarżonej) nie mogły stanowić podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Zeznania świadka P. M. nie wniosły do sprawy istotnych okoliczności, świadek zeznawał w istocie na podstawie zgromadzonej dokumentacji. Wymieniony potwierdził jednak, iż to T. N. złożył wniosek kredytowy w banku, a także przedłożył załączone do wniosku dokumenty, które z uwagi na ich treść wzbudziły wątpliwości pracownika banku i zmobilizowały do dokonania wnikliwej ich weryfikacji, pozwalając na zorientowanie się co do nieprawdziwości oświadczeń oskarżonego w zakresie odnoszącym się do jego zatrudnienia i możliwości zarobkowych. Brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności świadka.

Pozostałe zebrane w sprawie dowody nie były kwestionowane przez strony, także z urzędu Sąd nie znalazł podstaw, by podważać ich wiarygodność. Uwaga ta dotyczy przede wszystkim dwóch opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego w odniesieniu zarówno do zaświadczenia ZUS (k. 92-106), jak i w odniesieniu do wniosku kredytowego i zaświadczenia o zarobkach (k. 44-68). Opinie biegłego są jasne, przekonujące, wyczerpujące, zawierają logicznie uzasadnione wnioski i odpowiadają na postawione pytania. Trzeba zresztą podkreślić, że opinie nie były kwestionowane przez strony postępowania, zaś słuchany na rozprawie w dniu 09 czerwca 2016 roku biegły P. G. w pełnym zakresie podtrzymał wnioski końcowe zawarte w obu pisemnych opiniach, nie znajdując podstaw do ich zmiany czy modyfikacji. Dla niniejszego postępowania opinie te miały znaczenie o tyle, że pozwalały na kategoryczne ustalenie, iż to T. N. złożył podpisy na wniosku o udzielenie „Kredytu (...)” z dnia 23 października 2013 roku, zaś M. N. złożyła swój podpis pod zaświadczeniem o zatrudnieniu i zarobkach T. N. w firmie (...). Biegły z zakresu badań pisma ręcznego wskazał także, iż nieczytelny podpis na piśmie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 października 2013 roku nie jest autentycznym podpisem W. P., a z uwagi na jego nieczytelność nie nadaje się on do badań zmierzających do wskazania jego rzeczywistego wykonawcy i nie można tym samym ustalić, czy mógł być on sporządzony przez T. N..

Należy także zwrócić uwagę na pisma z (...) Oddział w S. z informacjami odnoszącymi się do okoliczności sporządzenia pisma potwierdzającego okres ubezpieczenia oraz wysokość składek (k. 22 akt, 84 akt). Z treści wymienionych pism wynika, iż Zakład Ubezpieczenia Społecznego w istocie wystawił zaświadczenia o objęciu ubezpieczeniem społecznym

P. N., a dokument ten posłużył nieustalonej osobie do podrobienia zaświadczenia ZUS o objęciu ubezpieczeniem społecznym T. N., które to poświadczenie opatrzone datą 29 października 2013 roku, a które złożone zostało w banku przez T. N. wraz z wnioskiem kredytowym.

Sąd za pełne i jasne uznał dwie korelujące między sobą opinie sporządzone do sprawy, tj. opinię sądowno – psychiatryczną z dnia 26 czerwca 2014 roku k. 129-132 i opinię sądowno – psychiatryczną z dnia 30 stycznia 2015 roku k. 259-262, które dotyczyły oskarżonego. Są to opinie, które zawierają tezy odpowiadające na wszelkie istotne dla sprawy kwestie. Tezy te poparte są należyтым uzasadnieniem wypływającym z wiedzy i doświadczenia specjalistycznego biegłych. Brak jest podstaw do kwestionowania tych opinii. Sąd nie dopatrywał się w powyższych opiniach żadnych nieścisłości lub sprzeczności. Biegli sporządzili opinie w sposób wyczerpujący, zupełny oraz czytelny. Opinie te nie zostały przy tym zakwestionowane przez którąkolwiek ze stron.

Sąd za wiarygodny uznał też pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy na k. 2, 9, 22, 27-28, 31-32, 38-39, 44-68, 88, 92-106, 111, 114-116, 129-132, 133-137, 259-262, 308-310, 319-320, 359, 421-424, 516-518. dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne podmioty, a treści dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała.

W tym zakresie na uwagę zasługuje treść prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 19 maja 2015 roku w sprawie o sygn. akt XIV K 384/14, zgodnie z którym M. N. uznana została za winną popełnienia czynu z art. 271 § 1 i § 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

Jakkolwiek wszakże Sąd ma na względzie treść art. 8 § 1 k.p.k. wskazującego na to, że sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu, to jednak nie sposób jest zanegować, że treść prawomocnego orzeczenia oraz ustalenia faktyczne w nim zawarte mają dla rozpoznawanej sprawy innego współuczestnika znaczenie dowodowe i podlegają swobodnej ocenie dowodów na zasadach ogólnych (art. 4 § 1 k.p.k.). Ocenione zatem jako wiarygodne mogą stać się podstawą rekonstrukcji stanu faktycznego w innej sprawie w zakresie przypisującym konkretnej osobie sprawstwo tego czynu, za które została ona prawomocnie skazana. Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać trzeba, że w niniejszym postępowaniu nie zanegowano prawidłowości ustaleń Sądu Rejonowego w Słupsku orzekającego w sprawie o sygn. akt XIV K 384/14, a zatem nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, które nakazywałyby Sądowi orzekającemu w niniejszej sprawie weryfikowanie w postępowaniu dowodowym okoliczności ustalonych i rozstrzygniętych w postępowaniu o sygn. akt XIV K 384/14. Reasumując, Sąd przyjął ustalenia tego wyroku za swoje na potrzeby aktualnie rozpoznawanej sprawy.

Po dokonaniu analizy zgromadzonego materiału dowodowego, rozpatrywanego we wzajemnym powiązaniu – w tym w szczególności na podstawie dowodu z opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego, zeznań świadka P. M., dokumentów kredytowych złożonych w dniu 23 października 2013 roku w (...) SA, informacji uzyskanych od ZUS oraz treści prawomocnego wyroku odnoszącego się do M. N. – Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony T. N. wypełnił swoim zachowaniem, w sposób zawiniony, znamiona występku z art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w ten sposób, że w dniu 23 października 2013 roku w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) (...) w W. Oddział Banku w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zawarcia z nim „Kredytu (...)” w wysokości 52.700 zł w ten sposób, iż wprowadzając w błąd pracownika banku (...) co do swego zatrudnienia i osiąganych przez siebie dochodów oraz co do zamiaru spłaty kredytu, w celu uzyskania dla siebie kredytu posłużył się jako autentycznymi: a/ wystawionym przez określoną osobę i poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem o swym zatrudnieniu i zarobkach w firmie Rafineria (...) Sp. z o.o. w K. z dnia 23.10.2013 r. oraz b/ podrobionym przez nieustaloną osobę dokumentem z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych opatrzonym datą 29 października 2013 roku i potwierdzającym okres ubezpieczenia oraz wysokość podstawy wymiaru składek, które to dokumenty wraz z nierzetelnym oświadczeniem o zatrudnieniu i dochodach złożonym przez oskarżonego we wniosku o kredyt dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego i zostały przedłożone przez oskarżonego pracownikowi banku w celu

uzyskania wymienionego powyżej wsparcia finansowego, lecz zamierzonego celu oskarżony nie zrealizował z uwagi na negatywną weryfikację wniosku, czym działał na szkodę (...) (...) w W. Oddział w S..

Opis i kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonej wymagał w świetle zgromadzonego materiału dowodowego istotnych zmian.

Przede wszystkim, treść ustaleń wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 19 maja 2015 roku w sprawie o sygn.. akt XIV K 384/14 stała na przeszkodzie ustaleniu, iż oskarżony T. N. dopuścił się przypisanych mu zachowań wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Współsprawcą jest bowiem ten, kto „wykonuje osobiście czyn zabroniony wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub osobami, warunkiem współsprawstwa jest wyraźne lub milczące porozumienie współwykonawców, zawarte przed popełnieniem przestępstwa lub w jego trakcie; muszą więc oni działać wspólnie i w porozumieniu” (R. Góral, w: Kodeks karny. Praktyczny komentarz, Warszawa 2002, teza 3 do art. 18, s. 44). Tymczasem pomocnikiem jest ten, kto umyślnie ułatwia innej osobie popełnienie czynu zabronionego, np. przez dostarczenie narzędzia działania. Skoro M. N. została skazana za udzielenie pomocy T. N. do przestępstwa oszustwa i posłużenia się dokumentem poświadczającym nieprawdę, to brak było podstaw na podstawie materiału dowodowego do przyjęcia, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu dokonania czynu zarzucanego aktem oskarżenia.

Ponadto opis czynu przypisanego oskarżonemu został uzupełniony o znamiona czynu z art. 270 § 1 k.k. Zauważyć bowiem trzeba, że w myśl art. 270 § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa.

Sformułowanie "użycie jako autentycznego" oznacza takie posłużenie się sfałszowanym dokumentem, które sprawia, że pełni on funkcję dowodu stosunku prawnego bądź faktów mających znaczenie prawne.

Strona podmiotowa przestępstwa z art. 270 § 1 wyraża się w umyślności, z tym że w razie używania podrobionego bądź przerobionego dokumentu jako autentycznego wchodzi w grę także zamiar ewentualny, np. gdy używający dokumentu jako autentycznego godził się z możliwością, że dokument jest podrobiony lub przerobiony.

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać trzeba, że T. N. w celu uzyskania dla siebie kredytu posłużył się jako autentycznymi: a/ wystawionym przez określoną osobę i poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem o swym zatrudnieniu i zarobkach w firmie Rafineria (...) Sp. z o.o. w K. z dnia 23.10.2013 r. oraz b/ podrobionym przez nieustaloną osobę dokumentem z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych opatrzonym datą 29 października 2013 roku i potwierdzającym okres ubezpieczenia oraz wysokość podstawy wymiaru składek. Oskarżony użył zatem jako autentycznych dwóch dokumentów o fałszywej treści, z których jeden dodatkowo został uprzednio podrobiony. Oczywistym jest przy tym, że T. N. miał świadomość tego, że dokumenty, które przedkłada jako autentyczne, takimi nie są. Swoim zachowaniem w tym zakresie oskarżony wyczerpał zatem znamiona występku z art. 270 § 1 k.k.

Podkreślenia wymaga, że artykuł 270 § 1 k.k. (użycie fałszywego dokumentu jako autentycznego) pozostaje w zbiegu z art. 286 § 1 k.k. (oszustwo), ale też z art. 297 § 1 k.k. (tzw. oszustwo kredytowe), w związku z powyższym w sprawie przedmiotowej istniała podstawa do rozszerzenia kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu T. N. o czyn z art. 270 § 1 k.k., nie wychodząc poza granice czynu zarzucanego. Zachowania T. N. wypełniające znamiona czynu z art. 270 § 1 k.k. stanowiły bowiem realizację jednego czynu wypełniającego nadto znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. i z art. 297 § 1 k.k.

I tak, z zgodnie z przepisem art. 286 § 1 k.k., działa bezprawnie ten, kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Przystępując do subsumcji zachowania oskarżonego pod wyżej wymienioną normę prawną, trzeba podkreślić, że oszustwo jest przestępstwem kierunkowym - warunkiem odpowiedzialności jest działanie (zaniechanie) sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Wprowadzenie w błąd oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Ponadto osoba oszukana dobrowolnie oddaje mienie sprawcy, a nie traci mienia wbrew jej woli (zob. wyr. SN z 27.10.1986 r., II KR 134/86, OSNPG 1987, Nr 7, poz. 80). Tak: kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do artykułów 222–316. Tom II; red. prof. dr hab. Andrzej Wąsek, red. prof. dr hab. Robert Zawłocki; Rok wydania: 2010; Wydawnictwo: C.H.Beck; Wydanie: 4.

Z kolei odpowiedzialności z art. 297 § 1 k.k. podlega ten kto, w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi - kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia.

Czynność czasownikowa przestępstwa stypizowanego w art. 297 § 1 określona została za pomocą znamienia "przedkłada", przy czym przedmiotem owego przedkładania ma być:

- a) dokument, który jest dokumentem podrobionym, przerobionym, poświadczającym nieprawdę;
- b) dokument, który wprawdzie nie został sfalszowany, ale w swej treści jest nierzetelny;
- c) nierzetelne oświadczenie (złożone w formie pisemnej), dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego.

"Nierzetelne pisemne oświadczenie" w rozumieniu art. 297 § 1 to takie oświadczenie, które pomija niektóre informacje lub sugeruje treści nieprawdziwe, nie zawiera zaś informacji nieprawdziwych. Tak: G. J.; Komentarz do art. 297 Kodeksu karnego [w:] Giezek Jacek (red.), Gruszecka Dagmara, Kłaczyńska N., Łabuda Grzegorz, Muszyńska Anna, Razowski Tomasz; Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz.; LEX, 2014.

Czynność sprawcza polega na przedłożeniu podrobionego, przerobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu albo nierzetelnego, pisemnego oświadczenia dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia. Wydaje się, że omawiany czyn zabroniony można popełnić wyłącznie przez działanie (Makowski, Przestępstwo..., s. 85; Kardas (w:) Zoll III, s. 610).

Z kolei przedkładaniem są zachowania polegające na składaniu dokumentu lub oddaniu do przejrzenia, oceny itd. Jest przedkładaniem także występowanie z dokumentami lub oświadczeniami w stosunku do organu lub osoby (Górniok (w:) Górniok i in., t. 2, s. 443; Makowski, Przestępstwo..., s. 85; Kardas (w:) Zoll III, s. 612; Michalska-Warias (w:) Kodeks..., red. T. Bojarski, s. 804).

Dla bytu omawianego przestępstwa nie ma znaczenia, czy nastąpiło uzyskanie wsparcia, instrumentu finansowego, czy zamówienia (wyrok SA w Łodzi z dnia 26 lipca 2000 r., II AKa 93/00, Prok. i Pr.-wkł. 2002, nr 1, poz. 24; Górniok (w:) Górniok i in., t. 2, s. 443; por. też Makowski, Przestępstwo..., s. 86; Kardas (w:) Zoll III, s. 619-620).

Strona podmiotowa wymienionego czynu zabronionego obejmuje umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego. Omawiany występki ma charakter kierunkowy, znamieny celem.

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że ustalone w sprawie zachowanie T. N. wyczerpało znamiona występkę z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. oraz art. 297 § 1 k.k. Oskarżony,

nie będąc nigdzie zatrudnionym i nie posiadając żadnych dochodów, które umożliwiłyby mu spłatę zaciągniętego przez niego kredytu, chcąc uzyskać korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie równej wartości udzielonego mu ewentualnie kredytu, złożył w banku (...) w W. Oddział w S. wniosek o udzielenie mu „Kredytu (...)” w wysokości 52.700 zł, przy czym chcąc doprowadzić bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, wprowadził w błąd pracownika banku (...) co do swego zatrudnienia i osiąganych przez siebie dochodów oraz co do zamiaru spłaty kredytu. W celu uzyskania dla siebie kredytu posłużył się przy tym jako autentycznymi: a/ wystawionym przez określoną osobę i poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem o swym zatrudnieniu i zarobkach w firmie Rafineria (...) Sp. z o.o. w K. z dnia 23.10.2013 r. oraz b/ podrobionym przez nieustaloną osobę dokumentem z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych opatrzonym datą 29 października 2013 roku i potwierdzającym okres ubezpieczenia oraz wysokość podstawy wymiaru składek, które to dokumenty wraz z nierzetelnym oświadczeniem o zatrudnieniu i dochodach złożonym przez oskarżonego we wniosku o kredyt, dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego i zostały przedłożone przez oskarżonego pracownikowi banku w celu uzyskania wymienionego powyżej wsparcia finansowego. Zauważyć należy jednak, że o ile czynności sprawcze wymienione w art. 297 § 1 k.k. zostały zrealizowane działaniami oskarżonego (w tym zakresie doszło do dokonania przestępstwa z art. 297 § 1 k.k., a przy tym trzeba zauważyć, że wszystkie trzy dokumenty złożone przez oskarżonego czyli zarówno zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach, potwierdzenie objęcia ubezpieczeniem społecznym, jak i pisemne oświadczenie oskarżonego o zatrudnieniu i dochodach zawarte we wniosku kredytowym były przedmiotami przestępstwa typizowanego w art. 297 § 1 k.k.), o tyle w odniesieniu do czynności czasownikowych określonych w art. 286 § 1 k.k. pochodź czynności sprawczych oskarżonego zatrzymał się na etapie usiłowania popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. W realiach niniejszej sprawy nie doszło wszakże do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez bank, albowiem pracownicy banku – weryfikując wniosek oskarżonego oraz przedłożone wraz z wnioskiem dokumenty – powzięli informacje o braku zatrudnienia i dochodów przez oskarżonego i w efekcie odmówili T. N. udzielenia kredytu. W tym zakresie zatem czynności sprawcze oskarżonego zrealizowały znamiona czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Reasumując, oskarżony dopuścił się czynu kwalifikowanego jako występki z art. z art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

Zauważyć także trzeba, że wobec faktu, iż czynu przypisanego oskarżony dopuścił się przed dniem 01 lipca 2015 roku, a zatem przed dniem wejścia w życie zmian do kodeksu karnego, które odczytywane być powinny w sytuacji oskarżonego jako dla niego niekorzystne między innymi z uwagi na obostrzenia warunków uprawniających do zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, Sąd - na podstawie art. 4 § 1 k.k. – zastosował w przedmiotowej sprawie przepisy ustawy z dnia 06 czerwca 1997 roku Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, tj. przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy kodeks karny i niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2015 roku, poz. 396.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia T. N. jest znaczny, gdyż działał ona z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym. T. N. – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania.

Sąd nie dopatrzył się również żadnych okoliczności umniejszających, czy wyłączających stopień zawinienia sprawcy.

Przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest nadto znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego czynu działając umyślnie, z zamiarem kierunkowym, a wartość kredytu, o jaki wystąpiło oskarżony, była dużych rozmiarów.

Przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego T. N. Sąd kierował się przesłankami określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego, w szczególności dyrektywami art. 53 k.k.

Sąd do okoliczności łagodzących zaliczył jedynie fakt, iż przestępstwo przypisane oskarżonemu zatrzymało się w fazie usiłowania, jednak zważywszy na to, że do dokonania przestępstwa nie doszło z uwagi na czujność pracowników pokrzywdzonego podmiotu, okoliczności tej nie należy przeceniać. Sąd wziął pod uwagę także i to, że motywem działania T. N. była tragiczna sytuacja finansowa jego samego i jego najbliższej rodziny.

Jako okoliczność obciążającą Sąd poczytał natomiast stosunkowo znaczny stopień winy oskarżonego, przejawiający się w przemyślanym sposobie działania i wartości mienia będącego przedmiotem czynu, jak również dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego za przestępstwa naruszające różnorodne dobra prawnie chronione. Sąd za okoliczność niekorzystną dla oskarżonego poczytał także styl jego życia, w tym fakt nadużywania alkoholu.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał T. N. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, który to czyn zakwalifikował jako występki z art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. skazał oskarżonego na karę na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uznał, iż wymierzona oskarżonemu kara jest współmierna zarówno do stopnia winy oskarżonego jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa. Kara ta, zważywszy na wszystkie okoliczności, jest karą adekwatną, nie będąc nadmiernie surową, ani łagodną.

Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie jest zasadne orzeczenie wymienionej wyżej kary w wymiarze bezwzględnym i pomimo negatywnej oceny zachowania oskarżonego zasługuje on stosownie do dyspozycji art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Zważyć trzeba na wskazane wyżej okoliczności popełnienia czynu, pozwalające przyjąć, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary w zakresie oddziaływania wychowawczego jak i zapobiegawczego względem oskarżonego. Z tego względu na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat, na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Długość okresu próby winna być wystarczająca dla osiągnięcia wychowawczych celów kary.

W tym zakresie orzeczenie o karze winno odpowiadać wskazanej w art. 53 § 1 k.k. zasadzie prewencji indywidualnej oraz czynić zadość potrzebom prewencji generalnej.

Celem wzmocnienia waloru wychowawczego, Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec T. N. przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych bliżej pod poz. 1, 2 i 3 w wykazie dowodów rzeczowych nr(...), k. 9 akt.

O kosztach sądowych Sąd orzekł stosownie do art. 626 § 1 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 626 § 1 k.p.k. w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, Sąd określa kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego T. N. od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa. Zachodziły bowiem podstawy do uznania, że ich uiszczenie – ze względu na aktualną sytuację materialną i życiową oskarżonego – byłoby zbyt uciążliwe dla niego i jego rodziny. Oskarżony nie posiada wszakże majątku większej wartości ani stałego źródła dochodu, natomiast ciąży na nim odpowiedzialność za liczne wymagalne wierzytelności.

Z tych samych względów Sąd odstąpił od wymierzenia opłaty na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983r., nr 49, poz. 223 ze zm.).

Sąd na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002, nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego D. K. kwotę 1.033,20 zł (tysiąc trzydzieści trzy złote i dwadzieścia groszy), w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Joanna Hetnarowicz-Sikora